

INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

HET WILDE EILAND STORMGLOED

Een overweldigende eerste liefde
op een eiland vol geheimen

 XANDE ROMAN

1

8 augustus 1929
Village Bay, St Kilda

Flora veegde de vloer voor de haard schoon en schoof de as in de emmer. De stenen vloer voelde koel aan tegen haar handen en voeten. Zelfs in de cottage was ze zich bewust van de bezoekers die over The Street kwamen aanlopen. Ze hoorde aan de opgewonden stemmen en het verlegen lachen dat de dorpelingen het toneelspel opvoerden dat een soort ritueel vormde als er een schip met toeristen het anker in de baai uitwierp. Mad Annie en Ma Peg die op hun krukjes in een razend tempo sokken zaten te breien, Crabbit Mary die met haar gebruikelijke frons onverstoorbaar de wol zat te kaarden, Donald McKinnon en Hamish Gillies die met keien sleepten om een eeuwenoude cleit te herstellen, de jongere mannen die met rollen touw over hun schouder rondparadeerden, hun handen in hun broekzakken gestoken, alsof ze elk moment langs een klif zouden afdalen – en als het getij en het tijdstip gunstig waren, hoopten ze dat de kapitein van het schip hun inderdaad zou verzoeken om de gasten een demonstratie te geven van hun beroemde klimkunsten. Alleen de honden dwaalden argeloos rond, maar die hadden dan ook geen belangstelling voor de munten die van handpalm wisselden als waardering voor deze kleine schetsen van het leven op St Kilda.

In dat opzicht was het een succesvolle zomer geweest: het mooie weer en de kalme zee hadden ervoor gezorgd dat er tientallen mensen uit de gegoede klasse naar hun archipel waren gekomen, zodat de eilanders een klein voorraadjie munten hadden gespaard dat gebruikt zou kunnen worden op een van de eilanden verderop.

Hoewel ze in de eigen kleine archipel geen winkels hadden, waren er op Lewis, Harris en North Uist – op zo'n zestig kilometer afstand – wel markten, winkels en boeren die handel dreven, wat extra aantrekkelijk was gezien de ongunstige voorwaarden die de rentmeester van hun landheer hanteerde.

'Flora, schiet eens op,' zei haar moeder Christina, die haastig de keuken in kwam hollen. 'Geef mij die emmer, ze zijn er bijna.'

Flora ging op haar hurken zitten en zag dat haar moeder haar de bezem toestak. 'Hoeveel zijn het er?' vroeg ze met een zucht terwijl ze opstond en de emmer vervulde voor de bezem, want ze wist precies wat haar te doen stond.

'Acht of negen volgens Old Fin, maar je weet dat die niet goed kan tellen.'

Flora liep langs haar moeder naar de deuropening en wierp een blik over het brede graspad naar de groep die aan kwam lopen. Zes mensen.

'Tss,' zei Christina hoofdschuddend. Ze pakte de borstel en probeerde de dikke zwarte vlecht op Flora's rug te fatsoeneren. Vanochtend had ze er weinig aandacht aan besteed en er staken kleine lokjes uit haar haargrens. 'En je hebt ook nog eens roet op je gezicht.' Haar moeder maakte aanstalten de vlekjes weg te vegen, maar ze smeerde ze alleen maar verder uit over haar wang. 'Och!'

'Niet nu, ma,' fluisterde Flora. 'Ze komen er al aan.'

Haar moeder trok zich terug in het huis en Flora begon de platte steen aan te vegen die dienstdeed als hun stoepje. Haar jongere broertjes en zusje kregen les in het schoolgebouwtje, haar vader en oudere broer David waren op Connachair, dus voor de verandering was het rustig in de cottage.

Flora bleef met gebogen hoofd staan bezemen en zag even later een aantal paren modieuze leren schoenen in haar gezichtsveld verschijnen. De zon wierp een zachte glans op de nylonkousen die een van de dames in het gezelschap droeg. Ze ging nog een paar seconden door met vegen en rechtte toen langzaam haar rug.

‘Goedemorgen,’ zei ze in een beleefd Engels, want de toeristen spraken zelden Gaelic, de taal van de eilanders. Zes gezichten glimlachten haar toe en ze zag de kortstondige verwondering in hun ogen toen ze haar in zich opnamen. Het was een verschijnsel dat ze niet eenvoudig kon verklaren. Er waren geen spiegels op het eiland, behalve in het huis van de predikant, en het beeld dat ze van zichzelf had was gebaseerd op wat ze op een kalme dag in de baai weerspiegeld zag, maar het scheen dat haar gelaatstrekken iets bijzonders hadden – of het nou de ronding van haar blozende wangen was, haar volle mond of de blik in haar groene ogen, dat wist ze niet, maar mensen bekeken haar met een intensiteit waar ze zich vervolgens vaak voor leken te generen. Hoe dan ook had het zijn voordelen, dus glimlachte ze bescheiden toen ze zag dat de oudere heer in het gezelschap zijn fototoestel pakte.

‘Pardon... vindt u het goed als ik een foto van u neem?’ vroeg de man, die een grijze snor, een bleek gelaat en een licht trillende hand had. Hij hield de kleine doos omhoog die zoveel angst teweeg had gebracht toen de eerste toeristen ermee verschenen. Flora herinnerde zich hoe haar grootmoeder haar rokken had opgetild en de cottage weer in was gevlucht toen er een op een driepoot werd gezet en op haar gericht werd.

‘Natuurlijk, *sir*,’ zei ze, en ze nam haar gebruikelijke pose aan op de drempel van de lage stenen cottage, haar handen om de bezemsteel, haar kin een tikje schuin en haar rechterheup opzij, zodat haar figuur onder haar rok van ruwe droget toch enigszins zichtbaar was.

Ze glimlachte niet te stralend, deels omdat de predikant openlijke uitingen van vreugde afkeurde, maar ook omdat ze zich bewust was van de blikken van de twee jonge mannen uit de groep, die haar – zoals ze gewend was – met hun ogen verslonden. Ze bestudeerden haar alsof haar schoonheid een wiskundige opgave was die kon worden opgelost als ze de formules maar kenden. Zonder ze recht aan te kijken constateerde ze dat een van hen iets kleiner

was dan de ander – en op het eerste gezicht aantrekkelijker. Hij had lichtblond haar, een kuiltje in zijn kin en een intense aandacht die bijna onbeleefd overkwam. De ander had een minder uitgesproken uiterlijk, met lichtbruin haar, bruingroene ogen, een stoppelbaardje en een kaarsrechte houding die leek te wijzen op een terughoudend karakter. Terwijl de camera flitste, stelde ze vast dat het waarschijnlijk geen broers waren. Iets aan de manier waarop ze daar stonden suggereerde eerder een hechte vriendschap. Maar de jonge vrouw en het meisje, van achttien en dertien ongeveer, waren vast zussen. Ze stonden dicht bij elkaar, allebei in de dezelfde houding, met het hoofd schuin.

‘En misschien nog een samen met ons allemaal?’ vroeg de oudere heer.

‘Uitstekend, sir.’

De man keek naar de oudere dame van wie ze veronderstelde dat ze zijn echtgenote was. ‘Het zal interessant zijn om een foto van ons met een lid van de plaatselijke bevolking te hebben, vind je niet, schat?’

‘Hm,’ antwoordde zijn vrouw zuinigjes. ‘Maar wie moet hem dan nemen?’

Flora stond op het punt de diensten van haar moeder aan te bieden – dat zou een extra munt kunnen opleveren – maar de man met het bruine haar zette een stap naar voren.

‘Dat doe ik wel,’ zei hij, en hij stak zijn hand uit naar de kodak.

‘Maar James, dan sta jij er niet op,’ zei de oudste van de twee zussen.

‘Daar zal de wereld niet om vergaan,’ zei hij simpelweg.

Flora’s ogen gleden over de jonge vrouw terwijl de groep om haar heen ging staan. Ze droeg een clochehoed – heel modieus, wist Flora – en een lavendelkleurige jas met een lage taille en afgezet met groen lint. Haar schoenen waren open met een dun bandje over de wreef. Flora dacht er te laat aan dat ze zelf nog op blote voeten rondliep – de eilanders droegen hun schoenen alleen in de

winter of als er bezoekers kwamen – en ze probeerde haar tenen in te trekken, want haar nagels waren ongetwijfeld zwart van de modder en het roet.

De man die James heette leek de beweging op te merken, want hij keek even op van het fototoestel om een blik op haar voeten te werpen, en er speelde een klein glimlachje om zijn mond voordat hij zijn hoofd weer boog en iedereen vroeg om ‘cheese’ te zeggen. Het was een gewoonte die Flora niet begreep – wat had kaas met een foto te maken? – en ze staarde simpelweg naar de lens, zich afvragend wat hij in dat donkere cirkeltje kon zien. Ze was zich bewust van de blonde man rechts van haar, die zo dichtbij stond dat ze hem op haar haar voelde ademen.

De camera flitste nog eens, wat voelde als een bevrijding.

‘Dank u, *miss*. Heel vriendelijk dat u ons ter wille wilde zijn,’ zei de oudere heer, die vervolgens zijn hand in zijn zak stak en een paar munten tevoorschijn haalde. Flora keek er onbewogen naar terwijl hij ze uittelde. Van geld kon je allerlei prachtigs kopen waar de bezoekers woonden, maar hier zou er een schoffel of een zak aardappelen van worden gekocht.

‘Ja, heel vriendelijk van u,’ beaamde de blonde man. ‘Wat is uw naam, *miss*?’

Ze keek hem aan en zag haar eigen gebruikelijke zelfvertrouwen weerspiegeld in zijn ogen. Ze besepte dat hij een man was die ook gewend was aan steelse en starende blikken, en ze voelde het vonkje dat tussen hen oversprong. ‘Flora MacQueen.’

‘Flora MacQueen,’ herhaalde hij met een ronde articulatie, alsof hij het gewicht van de woorden prettig vond aanvoelen in zijn mond. ‘Nou, *Miss MacQueen*, we zullen uw naam zeker noemen als we na terugkomst over onze reis vertellen en de mensen deze foto’s laten zien.’

‘Zoals u wenst, *sir*,’ antwoordde ze ingetogen, maar het was moeilijk om zich van hem af te wenden, en het moment hield lang aan terwijl de vrouwen uit de groep met hun rug naar hen

toe voorzichtig verder liepen over de gladde stenen van The Street. Het kostte Flora moeite om zich uiteindelijk van zijn blik los te scheuren en de andere kant op te kijken, wat haar natuurlijk geraaden was, alleen al omdat haar moeder vanuit het halfduister van de cottage toekeek. Ze wist dat ze op haar donder zou krijgen als ze op vrijpostigheid werd betrapt.

‘Kom, Edward,’ zei de oudere dame, die nu omkeek. De blonde man glimlachte alsof hij een bevestiging had gekregen. Hij tikte met zijn vinger tegen zijn slaap en lichtte ten afscheid een denkbeeldige hoed op.

‘Nogmaals hartelijk dank, Miss MacQueen,’ zei de oudere heer, en hij gaf haar de munten.

‘Goede reis verder, sir,’ mompelde ze met haar handen om de bezemsteel geklemd terwijl ze het gezelschap afgunstig nakeek. Ze voelde hun geparfumeerde aanwezigheid langzaam verdwijnen, zodat zij weer alleen op het stenen stoepje stond. Hun bevoorrechte positie werd zorgeloos en luchtig zichtbaar in de korte jas en hoge hakken van de jonge vrouw, en in de jurk van het meisje, geborduurd met fleurige kleuren die je hier niet aantrof. Ze sloeg Edward gade terwijl hij met atletische tred wegslechterde, zijn handen in zijn zakken, en ze voelde iets van haar macht terugkeren toen hij een paar keer met een gretige blik achteromkeek. James, de rustige jonge man, keek niet om. Hij liep met rechte rug verder alsof hij haar niet had gezien, alsof hij haar al was vergeten.

Ze fronste, maar toen Edward nóg een keer achteromkeek en met een fonkelende blik vol onuitgesproken complimenten naar haar knipoogde, keerde de glimlach op haar gezicht terug.

‘Hoeveel hebben ze je gegeven?’ vroeg Christina toen ze enkele ogenblikken later verscheen.

‘Een shilling en zes pence.’

‘Dat is mooi,’ zei haar moeder. ‘Ik hoop dat ze net zo gul zijn bij Ma Peg.’

Ma Peg deelde de eerste plaats met Flora als het ging om fotoverzoekjes. Volgens Flora's moeder kwam dat doordat hun zogeheten matriarch tegenover buitenstaanders de 'ware' spirit van St Kilda vertegenwoordigde. En wat Flora betreft gingen de eilanders ervan uit dat ze zo beeldschoon was dat de bezoekers er bewijs van wilden hebben, alsof ze een sirene of *selkie* was.

'Hm, die jongeman was nogal vol van zichzelf.'

'Hij heeft gewoon zelfvertrouwen.'

'Eigendunk, dat heeft-ie,' mompelde haar moeder, die het geld aannam en het huis weer in verdween.

Flora volgde en keek hoe ze de munten in de oude glazen fles op de plank liet vallen.

'Goedemorgen.'

Ze keken op terwijl Effie zwierig binnen kwam lopen, met een rol touw over haar schouder, net als de andere *craggers*. Poppit, Effies bruin-met-witte collie, ging met haar snuit tussen haar poten bij de deur liggen, vanwaar ze haar bazin gadesloeg.

'Eff?' Flora glimlachte ontspannen bij de aanblik van haar vriendin. Ze was zoals gewoonlijk gekleed in de broek en bloes van haar overleden broer, met de pijpen omgeslagen zodat haar dunne bruine enkels eronder uitstaken. Als Flora al had gedacht dat haar eigen voeten vies waren, dan was dat nog niets vergeleken met die van Effie. 'Waar ben je geweest? Ik heb je niet gezien bij de beek.'

'Ik was Tiny aan het voeren.' Het zorgen voor de stier was een gewilde taak, want degene die dat deed verdiende jaarlijks maar liefst een pond, die in geld kon worden uitbetaald of verrekend met de pacht. Het was een taak die doorgaans werd afgewisseld tussen huishoudens, maar sinds de dood van haar broer John bij een klimongeluk, drie jaar eerder, waardoor Effie de enige kostwinner was geworden voor haar vader en haarzelf, was er een stilzwijgende overeenkomst onder de mannen ontstaan dat zij deze rol elk jaar kreeg toebedeeld. 'Ik zag het schip komen.'

'Aye. Ga jij naar de Gap? Deze mensen zijn heel goedgeefs.'

‘Misschien wel. Hamish zegt dat het water aan de oostkant nog te hoog staat en te onstuimig is. Hij wacht tot het rustiger wordt.’ Effie ijsbeerde rusteloos door de kleine kamer. Ze kon niet goed stilzitten, ze was net een windvlaag die door de huizen en over het land blies.

‘Nou, dan hoop ik dat het snél rustiger wordt, want aan hun kleren te zien kan ik je verzekeren dat ze geen zeebenen hebben. Als het niet spiegelglad is wordt het moeilijk.’

‘Pff, wat oneerlijk,’ zei Effie makkend.

‘Oneerlijk?’

‘Aye. Jij hoeft alleen maar mooi staan te wezen om munten te verdienen. Ik moet er echt voor werken én ik ben afhankelijk van het weer, want als het te woelig is kunnen de toeristen niet in de roeiboot om te komen kijken.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Niet eerlijk.’

‘Je kunt het amper werk noemen!’ spotte Flora, die zich niet uit de tent liet lokken. Effie was dol op discussies en ze miste haar broer om mee te bekvechten. Bij haar thuis, waar ze met haar kreupele vader woonde, was het tegenwoordig altijd stil. ‘Je doet niets liever dan aan je touw slingeren.’

Effie zweeg even en dacht na. Ze was een van de beste klimmers op het eiland, sterk maar licht, lenig, behendig en onversaagd. Het craggen was weliswaar strikt genomen een mannentaak, maar in het huishouden van de Gillies was er niemand anders die de vogels kon vangen en de eieren kon rapen waar ze op het eiland van afhankelijk waren, en Effie en haar vader waren beiden te trots om afhankelijk te zijn van de goedheid van hun burens.

‘Aye, dat is waar,’ gaf ze toe, en ze liet haar verontwaardiging meteen varen. Ze was misschien temperamentvol, maar ook blijmoedig en vergevensgezind. Flora’s moeder liep langs hen met de wasketel.

‘Weer aan het keuvelen, meiden?’ zei ze hoofdschuddend.

‘Zal ik hem van je overnemen, ma?’ Flora zuchtte en rolde met

haar ogen. Ze kreeg vaak te horen dat ze werkschuw was.

‘Nee. Ik moet Big Mary sowieso spreken, maar je kunt wel naar de rotsen gaan om wat *crotal* voor me te halen. Ik wil vandaag een paar rollen tweed verven.’

‘Aye,’ zei Flora met een knikje. Ze haalde de korstmosssteker uit de aardewerken pot. Het stuk gereedschap zag eruit als een lepel waar de voorste helft vanaf was gehaald, zodat er een scherpe, rechte rand was ontstaan voor het schrapen. ‘Ga je mee?’ vroeg ze aan Effie.

‘Ja. Ik blijf even uit de buurt van mijn vader.’

‘Speelt zijn heup weer op?’

Effie rolde ter bevestiging met haar ogen terwijl ze samen de zonneschijn in liepen. Flora kon het niet laten een blik over The Street te werpen om te kijken waar de bezoekers nu waren. Ze zag dat ze voor de cottage van de MacKinnons stonden, waar Rachel, Mhairi’s moeder, achter het spinnewiel zat om een demonstratie te geven.

Flora zocht naar Mhairi’s rode haardos, maar hun vriendin was nergens te bekennen. ‘Waar is Mhairi?’

‘Bij de *lazybeds* met Molly,’ zei Effie, die Flora’s blik over The Street volgde.

‘O.’ Flora’s ogen bleven hangen op het hoofd met lichtblond haar. Hij was veel minder in het spinnewiel geïnteresseerd dan de vrouwen in het gezelschap – zijn moeder en zijn zussen? – en richtte zijn aandacht op een van de honden. Flora glimlachte toen ze zag dat hij de viervoeter plaagde met het steeltje van een boterbloem, maar door het dier werd genegeerd.

‘O nee hè,’ kreunde Effie. ‘Niet weer een verovering.’

‘Ik zou het geen verovering willen noemen, Eff,’ zei Flora met een zucht terwijl ze haar vlecht van haar schouder schudde. ‘Hij heeft betaald om een foto van me te mogen nemen, meer niet.’

‘Er is altijd meer. Hij zal nu wel verliefd op je zijn?’

‘Hoe kom je erbij. We hebben amper een woord gewisseld.’

‘Hm.’ Effie schudde haar hoofd en ze liepen verder. ‘Hij lijkt me een onruststoker, die blonde met het...’ Ze duwde met haar vinger-top tegen haar eigen kin. ‘Je weet wat Mad Annie altijd zegt: een kuiltje in de kin, daar zit de duivel in.’

‘Annie zegt zoveel. Bovendien mocht ik willen dat ik met zijn duivelse streken te maken kreeg,’ zei Flora met een ondeugende glimlach.

‘Zoals jij mannen altijd om je vinger weet te winden...’

Flora lachte koket en schudde haar vlecht weer naar achteren. ‘Nou ja, het verschaft tenminste wat amusement.’

‘Ha. Je zou het minder amusant vinden als de rollen een keer omgedraaid zouden zijn.’

‘Dat gaat niet gebeuren.’ Ze had geen enkele belangstelling voor de huwbare mannen op het eiland en de toeristen waren altijd snel weer weg, dus een eventuele aantrekkingskracht groeide nooit uit tot meer.

Ze liepen over de grashelling omlaag. Het was eb en de golven vloeiden traag over het strand, alsof ze moe waren van de einde-loze midzomerzon. Flora keek uit over de baai, de enige bruikbare ankerplaats van het eiland, een beschermd stuk water dat werd beschermd door de omarming van Dun aan de westkant en de opgetrokken schouder van Oiseval aan de oostkant. De opening tussen de twee landmassa’s bood uitzicht op een uitgestrekte horizon waar slechts heel af en toe een passerende vissersboot of springende walvis verscheen.

Flora zuchtte. Achter die blauwe lijn bestond een volkomen andere wereld. Daar had je auto’s en pratende beelden en elektrische lampen, daar konden mensen hun eten kopen in plaats van erop te jagen, daar kon haar worden gestyled en gekleurd, daar hoefde kleding niet te zijn gemaakt van zelf geweven wol van de geplukte vacht van schapen. Achter die blauwe lijn lag een wereld waar gemak en comfort en schoonheid voor het grijpen waren.

Ze keek nog wat beter naar het jacht dat Edward en James en de

rest van het gezelschap hiernaartoe had gebracht. Het was verre van het grootste dat ze ooit had gezien, maar het ademde wel de glans van rijkdom en privilege. De tuigage tikte melodieus tegen de masten terwijl de boot zachtjes lag te wiegen. Het was een heldere, warme dag, maar er stond een vlagerige wind die dreigde toe te nemen.

Ze begonnen over de drooggevalle rotsen te schrapen om de plukjes okerkleurig mos los te halen, Flora met de halve lepel en Effie met haar nagels – haar handen waren enorm sterk van het klimmen. Ze stopten hun oogst in de diepe zakken van hun rok en keuvelden met tussenpozen verder.

‘Hm, hier is niet veel te vinden,’ mompelde Effie na een poosje. ‘Iedereen heeft hetzelfde idee gehad.’

‘Aye,’ beaamde Flora, die op haar hurken achterover ging zitten. Haar moeder zou er niet van onder de indruk zijn. Hier was nauwelijks genoeg voor een lapje in een theepot, laat staan voldoende verfstof voor een rol tweed.

‘Je moet verderop gaan zoeken. Daarginds vind je vast veel meer,’ zei Effie met een kingebaar naar een punt voorbij de verenopslag, in de richting van Oiseval. ‘De rotsen daar zijn te glad voor iemand als Crabbit Mary. Die neemt geen risico voor wat korstmos.’

‘Laten we daar dan maar naartoe gaan,’ zei Flora met een zucht terwijl ze haar rok bijeenraapte.

Maar Effie schudde haar hoofd. ‘Ik kan maar beter terugkeren om te kijken of we gaan klimmen. We kunnen de munten goed gebruiken.’

Hun wegen scheidde bij de verenopslag, waar Effie haar magere oogst overhandigde en Flora op weg ging naar de rotsen. Bij het lage getij was alles extra glibberig, met plasjes en dikke strengen kelp die over gladde keien gedrapeerd lagen, dus trok ze haar rok omhoog en hurkte tot haar billen vlak boven het water. Neuriënd begon ze weer te schrapen en te krassen, zonder acht te slaan op de krabben die wegschuifelden en de stormvogels die boven haar hoofd cirkelden.

Ze was ongeveer een uurtje aan het werk toen ze stemmen over het water hoorde galmen en opkeek. De gasten werden teruggeroerd naar het jacht. Gingen ze nu alweer weg? Ze was teleurgesteld en ook verbaasd. Ze keek naar het open water in de verte en zag de hoge deining en witgekuifde golven. Als ze de onstuimige zee voor wilden zijn, was het al te laat. Ze stopte met werken. Naast Hamish Gillies en Norman Ferguson, die met hun kenmerkende krachtige slag voortroeden, zag ze weer dat hoofd met lichtblond haar. Edward leunde achterover op zijn ellebogen, met zijn gezicht naar de zon gericht. Hij straalde plezier in het leven uit. De hoge stemmen van het meisje en de jonge vrouw bereikten haar oren, maar ze waren niet te verstaan. Flora zag hoe ze aankwamen bij het jacht, waar de kapitein de ladder liet zakken. Aan boord gaan was zelden een elegant gebeuren en ze keek lichtelijk geamuseerd toe hoe de dames stuntelden, hun armen gestrekt en met hun handen om de ladder geklemd terwijl ze gillettjes slaakten.

Edward sprong echter lenig aan boord en verdween bijna meteen benedendeks. Flora voelde een steek van teleurstelling dat hij niet eens een blik achterom wierp, alsof hij nog een glimp van haar wilde opvangen. Ze vertrokken vroeg, veel vroeger dan de meeste gasten gewoonlijk deden. De reis hiernaartoe was lang en zwaar, dus meestal hadden bezoekers geen haast om weer voor een aantal uren of zelfs dagen de zee op te gaan.

‘O... Miss MacQueen, is het toch?’

Ze draaide zich geschrokken om bij het horen van de beschaafde stem waarvan ze – zonder te kijken – wist dat die hier niet hoorde.

‘Mr...’ Ze keek naar de rustige man en realiseerde zich dat ze zijn afwezigheid op de boot niet eens had opgemerkt omdat ze zo gefixeerd was geweest op Edward.

‘... Callaghan.’

‘U... Maar eh...’ Verbluft wees ze met haar vinger vagelijk van hem naar het jacht.

‘Ja. Ze gaan rusten. Het is een... zware overtocht geweest.’

‘O’ Ze keek weer naar het jacht, waar alle passagiers inmiddels aan boord waren, en naar haar eilandgenoten die terugroeiden. Ze besepte dat haar benen in volle glorie zichtbaar waren en bedekte ze snel – zeldzaam zedig – weer met haar rok.

Hij schraapte zijn keel. ‘De kapitein denkt dat we vanavond toch niet kunnen vertrekken, dus hebben mijn medereizigers besloten om zich op te frissen en een hapje te eten, waarna ze weer naar de kust komen voor een meer... veelomvattende ervaring.’

Flora kneep haar ogen samen bij het horen van zijn woordkeuze. Veelomvattende ervaring? Dachten ze dat ze gingen eten met Vikingen? Dinosaurussen zouden tegenkomen? Dachten ze soms dat de gastvrijheid van de eilanders vanzelfsprekend was? Het kwam geregeld voor dat ze onwelkome gasten op het water lieten dobberen, soms bij ruige weersomstandigheden. Dan weigerden de mannen van het dorp om de roeiboot te water te laten en ze op te halen. Toen de predikant voor de eerste keer arriveerde, was hij in aanvaring gekomen met Old Fin, die hij had bekritiseerd vanwege zijn pijproken. Vervolgens had hij zijn bezittingen in de woelige baai zelf van boord moeten halen omdat de andere mannen de kant van Old Fin hadden gekozen.

Ze zuchtte en besloot zich zijn neerbuigendheid niet aan te trekken. Ze was vandaag in een goed humeur. Ze keek weer naar de horizon. ‘De zee maakt inderdaad een onrustige indruk.’

‘Ja. De kapitein denkt dat er morgen een opening zal zijn.’

‘Om aan ons te ontsnappen?’ Ze trok een wenkbrauw op.

‘Nou, met het oog op de dames moeten we voorzichtig zijn. Ik denk dat ze zichzelf niet als avontuurlijk beschouwen.’

‘Wat vervelend voor u.’

Hij keek verbaasd. ‘Dat ze niet avontuurlijk zijn?’

‘Dat u hier een nacht moet blijven.’

‘Zeker niet. Ik ben er blij om.’

‘O ja?’ Flora hield haar hoofd schuin en keek hem aandachtig aan. Hoewel hij er niet onbeschaamd op los flirtte zoals Edward,

zag ze ook in zijn ogen de belangstellende blik die ze zo goed kende – weliswaar als een sputterend waakvlammetje, maar toch. Ze rechtte haar rug. Het was een deuk in haar ego geweest toen hij haar eerder over het hoofd leek te hebben gezien, maar hij begreep waarschijnlijk dat hij niet kon tippen aan het charisma van zijn vriend. ‘En waarom bent u zo blij dat u hier nog even blijft?’ vroeg ze quasibescheiden, ook al wist ze het antwoord al.

‘Nu kan ik fossielen gaan zoeken.’

Er viel een stilte. ‘Fossielen?’

‘Ja, dat is een hobby van me,’ zei hij met een knikje terwijl hij over de rotsen uitkeek.

‘O.’

‘Ik neem aan dat u weet dat deze archipel deel uitmaakt van een vulkanische caldeira?’ Hij keek haar aan met ogen die glommen van academisch enthousiasme.

‘Aye,’ mompelde ze, al had dat gegeven haar nooit bijzonder geïnteresseerd.

‘De vulkaan was actief in de periode van het paleogeen, en produceerde intrusieve stollingsgesteenten. Die zijn grotendeels kristalijn, dus ik hoop dat ik wat kwarts of veldspaat vind nu ik hier ben.’

‘O,’ zei ze weer. Ze hield haar toon met opzet vlak, maar dat leek hij niet op te merken.

‘Ik heb een van uw dorpsgenoten gevraagd waar de beste plek voor gevallen gesteente is en die zei vlak onder McKinnon’s Stone, voorbij de verenopslag. Ben ik hier op de juiste plek?’

Flora keek hem fronsend aan – ze had haar hele leven nog nooit nagedacht over het gesteente op haar thuseiland – en hij keek met een kalme glimlach terug. Was hij zich er totaal niet van bewust dat ze zich beledigd voelde?

‘McKinnon’s Stone is daar verderop.’ Ze wees in de richting van de landtong, die was bezaaid met rotsen, keien, stenen en gruis. Als hij op zoek was naar een opvallend oriëntatiepunt, zou hij dat niet vinden.

‘Aha...’ James Callaghan volgde haar vinger met zijn blik. ‘Daar dus... Ergens...’ Hij keek haar weer aan met een verbouwereerde glimlach die om nadere assistentie leek te smeken, maar ze had verder niets te bieden.

‘Goed, dan ga ik die kant maar eens op... Neem me niet kwalijk dat ik u heb gestoord.’

‘U hebt me niet gestoord,’ mompelde ze terwijl ze haar aandacht gepikeerd weer op de rotsen aan haar voeten richtte.

‘Nee?’ Hij aarzelde. ‘Wat bent u aan het doen?’

Met een zucht stak ze haar hand in een uitpuilende zak van haar rok en trok er een dot okerkleurig korstmos uit. ‘Ik pluk crotal voor het verven van het tweed.’

‘Een plezierige taak, lijkt me.’

Ze wierp hem een vernietigende blik toe. ‘Niet echt.’

‘O.’

Ze nam een mildere houding aan. Haar pruilmond maakte gewoonlijk een soort vertwijfeling in mannen wakker, maar haar vinnige gedrag had geen effect op zijn vriendelijke houding. Hij leek oprecht niet te merken dat ze mokte. ‘Het is een mossoort die steeds lastiger te vinden is, bedoel ik,’ zei ze. ‘Het groeit langzaam en we hebben het allemaal nodig voor de pacht.’

‘De pacht?’

‘Aye, voor het tweed dat we weven. De mensen willen geen bruine stoffen. Kleuren zijn in de mode.’ Die laatste woorden sprak ze met enige scherpte uit, denkend aan de lila jas van de jonge vrouw.

‘Dat zal wel de nodige druk opleveren, als er steeds minder van is.’

Ze haalde haar schouders weer op en begon te schrapen met haar korstmossteker. Wat kon het hem schelen?

‘Met de turf is het hetzelfde verhaal, die is lastiger te winnen, maar we redden ons wel.’

De bel van het schooltje klonk, wat betekende dat het etenstijd

was voor de kinderen. Flora's maag rammelde, maar daar was ze aan gewend en ze verroerde zich niet.

Hij wendde zich half af en draaide zich weer om. 'Miss MacQueen, zou het helpen als ik u betaal om mijn gids te zijn, op zoek naar McKinnon's Stone?'

'Helpen?' Flora reageerde als door een wesp gestoken. 'Ik heb uw liefdadigheid niet nodig, Mr Callaghan.'

'Nee, dat weet ik. Ik bedoelde alleen... Nou, u zou me een dienst bewijzen. Ik heb nog steeds geen idee waar ik moet zoeken, en het zou niet goed voelen om van uw tijd gebruik te maken zonder er in elk geval voor te betalen.'

Ze keek hem aan. Hij leek niet te begrijpen dat de meeste mannen maar al te graag in haar gezelschap zouden verkeren, en haar graag zouden betalen om alleen maar een stukje met ze op te lopen. En hij wilde haar betalen om hem te helpen gesteente te vinden?

'Ik kan helaas niet. Ik moet dit naar mijn moeder brengen.' Ze klopte op haar uitpuilende zakken. 'Ze wacht erop.'

'Ik begrijp het.' Hij keek naar het dorp. De kinderen kwamen het schooltje uit, verlangend naar hun maaltijd. 'Misschien kan een van hen het naar uw moeder brengen?'

Ze keek naar de kinderen en wendde zich toen verbaasd weer tot hem. 'Ik, eh...'

'Snel,' zei hij met een vingerknip. 'Voordat ze weg zijn.'

Flora voelde een vlaag van woede door zich heen gaan bij het gebaar, zijn gebiedende toon. Ze begon te denken dat ze hem toch verkeerd had ingeschat. Hij was niet zwijgzaam maar stuurs, niet ingetogen maar hooghartig, niet waardig maar arrogant.

'Is een pond voldoende?' vroeg hij terwijl ze rood aanliep.

Een pond? Om hem naar McKinnon's Stone te brengen? Ze wist niet wat voor kostbaarheden hij daar hoopte te vinden, maar ze wist wel dat hij zwaar teleurgesteld zou zijn. Als er iets van waarde te vinden viel, hadden de eilanders dat allang ontdekt.

Niet dat dat haar probleem was.

Ze keek naar de schoolkinderen. ‘Bonnie!’ riep ze.

Haar zesjarige zusje draaide zich om en rende meteen naar hen toe. ‘Wat is er, Flossie?’ vroeg ze in het Gaelic. ‘En wie is dat?’

‘Een opgeblazen, arrogante sufkop,’ mompelde Flora terug, ook in het Gaelic, terwijl ze hurkte en een haarlok achter Bonnies oor duwde. Er zat een krijtvlak op haar wang en Flora maakte haar vinger nat om die weg te vegen. Ondanks het leeftijdsverschil van twaalf jaar was ze dol op haar kleine zusje.

‘Waarom kijkt hij zo naar je?’

Flora zuchtte. ‘Omdat hij ook nog eens onbeschoft is.’

Callaghan onderbrak het gesprekje.

‘Bonnie, is het toch?’ Hij sprak de Engelse woorden zorgvuldig uit en ging net als Flora op zijn hurken zitten. ‘Mag ik je om je hulp vragen?’

Bonnie keek hem met grote knipperende ogen aan en zweeg terwijl hij een zilveren muntstuk van zes pence omhooghield.

‘Als ik jou deze blinkende munt geef, wil jij dan de crotal uit de zakken van eh... Flossie naar je moeder brengen?’ Hij keek Flora even aan.

Flora’s wangen gloeiden. Misschien had hij zojuist toevallig het woord ‘Flossie’ opgevangen en begrepen dat het haar bijnaam was, maar iets aan de blik in zijn ogen vertelde haar dat hij haar uitstekend had kunnen verstaan.

Ze slikte terwijl ze haar zakken leegde en de crotal in de tot een schaalte gevormde handen van haar zusje legde. ‘Voorzichtig, hoor,’ zei ze. ‘Kijk uit waar je je voeten neerzet. Het heeft me meer dan een uur gekost om dit te verzamelen, dus ik wil het niet verspreid over The Street zien liggen als ik terugkom.’ Ze gaf Bonnie een kus op haar voorhoofd.

‘Wat moet ik tegen mama zeggen?’

‘Dat ik een van de gasten McKinnon’s Stone laat zien. Hij is op zoek naar fossielen en hij geeft mij ook een blinkende munt,’ zei ze nadrukkelijk. Het was belangrijk dat haar moeder wist dat ze geld

verdiende, anders zou ze de jonge mannen van het dorp achter hen aan sturen. Flora's 'eer' werd zeer serieus genomen.

'Goed, Flossie,' zei Bonnie, die zich omdraaide en wegholde zonder uit te kijken waar ze haar voeten neerzette. Flora keek weer naar Mr Callaghan en zag dat hij haar al gadesloeg.

'U spreekt Gaelic,' zei ze een moment later stijfjes.

'Ja. Mijn vader stond erop dat ik het zou leren... Het is soms verrassend nuttig,' voegde hij er na een seconde droogjes aan toe.

Ze staaarde hem aan en stak haar kin omhoog. Ze ging zich niet verontschuldigen. Nee. Hij was onbeschoft geweest en hij had haar gekrenkt. Wat kon het haar schelen dat hij haar had betrapd op hetzelfde?

'Zullen we dan maar?' vroeg ze terwijl ze hem voorging op het pad naar de landtong.

Hij knikte alleen maar, hoewel die verborgen glimlach weer achter zijn ogen leek te zijn geslopen, vastbesloten om zich niet te laten zien.